

כי לא תשכח...

עולם אהבתנו, ושוכחים עד כמה זה אמיתי...

ואמר רבי שמעון בן יוחאי שלא תשתכח, שנאמר: "כי לא תשכח מפי זרעו". וכמבואר בזוהר הק': 'בהאי תבורא דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא'.

רבי שמעון בר יוחאי, הוא זה שבא והבטיח: אני אגלה את הזוהר הק', שיציל מהשכחה האיומה!

מה יש בזוהר הק' מה שאין במכילתא? מה יש בזוהר הק' שמציל מהשכחה, יותר ממסכת זבחים עם תוס'?

ה"זוהר" כשמו כן הוא "אור", או"ר בגימטריא ר"ז. הזוהר הק' מגלה את רזי התורה, את אורה הפנימי של התורה, את הלב של העולם...

הזוהר הק' עושה 'צינטור' לסתומי הלב... וכך הוא זועק תדיר:

"אמר רבי שמעון, ווי לון לבני נשא אינון דלא ידעין ולא משגיחין ולא מסתכלין, וכלהו אטימין" (זוהר ח"א נה). - "ווי לעלמא דאינון אטימין ליבא וסתימין עיינין דלא מסתכלין ברזי דאורייתא" (שם כח). - "כמה אטימין אינון בני נשא, דלא ידעין ולא משגיחין במלי דאורייתא, אלא מסתכלי במלוי דעלמא, ואתנשי מנייהו רוחא דחכמתא" (שם סה). - "כמה אינון בני נשא אטימין לבא סתימין עיינין, דלא משגיחין ולא ידעין ביקרא דמאריהון, דכתיב ביה הלא את השמים ואת הארץ אני מלא" (שם סח). וכן הלאה, מאות פעמים.

ואכן, זה מה שהזוהר הק' עושה. הזוהר הק' בא ומסיט את הפרגוד, ונותן לנו להבין מה קורה מתחת פני השטח... הוא מגלה מה זה תפילין, מה זה ציצית, מה זה קטורת, ומה הם השעתיים של חצות הלילה... מה זה יהודי, ומה זה געגוע...

הוא לא נותן לנו לישון, לא נותן לנו לשכוח... "קל נעימותא אתער, אתערו ניימין דמיכין דשינתא

לשנכנסו רבותינו ללכרם בביבנה אמרו: 'עתידיה תורה שתשתכח מישראל'.

השכחה שממנה אנו סובלים, ושעליה ניבאו רבותינו, היא שכחה מסוג נדיר ומופלא ביותר!

אם שכחה רגילה אין דרכה להופיע אלא כעבור תקופת-מה מהדבר הנשכח, הרי שהשכחה שלנו מופיעה בד בבד עם הדבר עצמו...

כשאנו קמים בבוקר ומניחים תפילין, אין אנו שוכחים מהנחת התפילין חצי שעה אחר הנחתם. אלא בד בבד עם הנחת התפילין, אנו שוכחים מה אנחנו עושים כרגע...

יכולים לטבול במקוה, ולשכוח היכן אנו טובלים. מסוגלים להתעטף בציצית, ולשכוח בכלל מה זה אומר ומה קורה כאן...

והרבה יותר מזה: אפשר להיות יהודי, ולשכוח מה זה אומר...

זוהי השכחה האיומה שאנו סובלים ממנה. שכחה שמרוקנת אותנו מכל חיות ואור...

בתורה נ"ד מגלה רבינו ש"שכחה" היא "מיתת הלב"... שכחה בעבודת ה', פירושה: לב מת!

תחשבו רגע איך נראה בן-אדם חי עם לב מת... כך בדיוק אנחנו נראים בעבודת ה'!

הכל חי, הכל פועל. היכלי הישיבות מלאים עד אפס מקום - כל ספרי הראשונים והאחרונים נדפסים במהדורות מפוארות ביותר על נייר יקר ומשובח... - לכל בחור צעיר יש את התפילין המהודרות ביותר - המקוואות תמיד חמים - וכולנו שופעים רעיונות מוסריים ותורניים. אך דבר אחד חסר חיות: **הלב!**

מדוע? כי יש שכחה!

יושבים בישיבה, ושוכחים מה זה ישיבה. מתנועעים ליד הגמרא, ושוכחים מה זה גמרא. אומרים 'אהבת

ואצלך, ואהבתו אליך לא פסקה ולא דעכה. והרבה יותר מכך: אהבתך לה' גם היא לא נמוגה, והמים הרבים עדיין לא שטפו את רשפי שלהבתה...

אך שימו לב: קרה כאן חידוש עצום! יש כאן משהו מהפכני ולא מובן...

רבינו לא רק שהוא מזכיר נשכחות כדרכו של הזוהר הק', אלא הוא עושה מהנשכחות שיהיו חלק מהתזכורות... הוא מראה את הדרך איך הופכים את הדברים המשכיחים לדברים שכל כולם זכרון וגעגועים...

??אם יש שנדמה להם שהזוהר הק' השאיר ל"שכחה" פתח מילוט, הרי שרבינו מגלה גם להם את האמת... כי אצל רבינו, מה שעד היום השכיח, זה מה שמזכיר...

כשמקבלים עיניים של 'ליקוטי הלכות', מתהפכים היוצרות. מתחילים להבין, שמה שהיה מוגדר עד היום כ'התרחקות' הוא בעצם 'התקרבות'. ו'ירידה' אינה אלא 'תכלית העליה'...

רבינו גילה כבר "ענין" חדש, "יש ענין שנתהפך הכל לטובה"...

אצל רבינו תלמד לדוגמא, ש: הריקנות הרוחנית היא פשוט חלל פנוי לבריאה החדשה - חוסר הצלחה אינה אלא דרך להזדככות מגאווה שקרית ולגילוי חיבור אמיתי - והעדר דיבורים בהתבודדות זה לא יותר מאמצעי לגלות נקודות חבויות במעמקי הלב, וכן הלאה...

אצל הנחל נובע מקור חכמה, תלמד איך לקרוא נכון את מפת החיים, ואז תראה שלא נשאר ל"שכחה" ולחברתה "היאוש", זכות קיום...

וכאשר כבר הכריז ואמר: אין שום יאוש בעולם כלל!

בחוריהון, ולא ידעי ולא מסתכלן ולא חמאן, אטימין אודנין, כבדין דלבא, ניימין ולא ידעין. אורייתא קיימא קמייהו, ולא משגיחין, ולא ידעי במה מסתכלן, חמאן ולא חמאן, אורייתא רמאת קלין: 'אסתכלו טפשין, פתחו עיינין ותנדעון'. לית מאן דישגח, ולית מאן דירכין אודניה, עד מה תהוון בגו חשוכא דרעותייכו, אסתכלו למנדע, ויתגלי לכון נהורא דנהיר". (זוהר ח"א קסא:).

וְעַכְשָׁיו יֵשׁ נַחַל נּוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה וכו'...

עכשיו, כשהשכחה פשטה את טלפיה בכל חלקה טובה, כבר אי אפשר להסתפק בגילוי חלקי של נשמת משה... עכשיו כבר צריכים להמשיך אותה בשלימותה...

בימינו ירדה כבר נשמת משה משיח לעולם, וכבר התגלו תורות שיחות ומעשיות, שיש בכוחם להחיות גם את הלבבות שהתייאשו כבר לפעום...

יש כבר מי שסולל דרכים במדבריות שממה, במקומות שלא התגעגעו שם לה' מעולם, ומזכיר גם שם נשכחות.

גם אם אתם לא מתחברים למשפטים האחרונים, וזה נראה לכם מדי גבוה. אתם מוזמנים לפתוח מחדש "השתפכות הנפש" "משיבת נפש", או כל ספר אחר שדולה את מימי הנחל, ולהרוות את צימאונכם. אך היזהרו ודעו מראש: יתעוררו בכם רצונות ישנים, שכבר הספקתם לשכוח...

הספרים יגרמו לכם זעזוע במוסכמות... מי הנחל ירטיבו לכם את כל החלקות היבשות... זה ישכנע אתכם שכדאי לכם להתחיל לצפות מחדש לחיים מסוג אחר לגמרי... ראו הוזהרתם!

ה"השתפכות הנפש" יזכיר לכם שאפשר גם עכשיו לדבר עם ה', ויסלול לכם נתיב מדהים בפשטותו, איך גם עכשיו בתוקף השכחה, אפשר להתרפק מתוך געגועים ולהסתתר תחת כנפי אהבתו...

ה"משיבת נפש" יזכיר לכם שעדיין ה' אתך עמך